

16.s.e.t. 20. sep. 2015. Høstgudstjeneste.

Tekster: Job 3,11-22. Ef. 3,13-21. Luk. 7,11-17.

Hvorfor? Det ord kender vi alle alt for godt. Livet er fyldt med gåder og situationer, hvor vi står tilbage med alle vore *hvorfor'er*, og fatter ikke, at det, der er sket, er sket. Hvorfor? spørger vi.

I den første læsning, fra Jobs Bog i GT møder vi Job. Han er en from Guds mand, der ikke er noget at udsætte på. Men det vil den Onde, Satan, gerne lave om på. Han mener nemlig, at grunden til, at Job aldrig gør noget forkert, det er, at Gud har velsignet og sikret ham og hans familie på enhver måde. Men Satan er sikker på, at hvis Gud tager alle goderne fra Job, så skal han nok begynde at forbande Gud. Underligt nok, så giver Gud Satan lov til at sætte Job på prøve. Job mister sin familie og ejendom, og Satan sørger for, at Job bliver plaget af ondartede bylder fra top til tå.

Job lider og giver sig til at forbande den dag, han blev født. *Hvorfor* døde jeg ikke i mors liv? *Hvorfor* udåndede jeg ikke, så snart jeg blev født? *Hvorfor?* Min mor burde aldrig have tage sig af mig? *Hvorfor* var jeg ikke som et dødfødt barn? *Hvorfor* holder Gud liv i de mennesker, der lever i smerte og elendighed? *Hvorfor* lader Gud mig leve, når jeg er uden fremtid og håb?

Job forstår ikke, hvorfor alting bliver taget fra ham. Han fatter ikke, at sygdom og lidelse skal ramme netop ham – ham, der jo tror på Gud. - Et langt stykke ad vejen genkender vi os selv i Job. Der er tidspunkter, hvor vi giver op og råber til Gud *hvorfor?* *Hvorfor* rammer ulykken mig? mine nærmeste? venner? bekendte? *Hvorfor* lod Gud det ske? *Hvorfor* stødte den ene bil ind i den anden med døden til følge? *Hvorfor* drives mennesker fra hus og hjem og må

vandre fredløse omkring på Europas landveje i håb om, at nogen til sidst forbarmer sig over dem? Hvorfor står en del af kornhøsten stadig i vand eller pløje på markerne? og *hvorfor* tillader Gud, at den frugt, han skabte, bliver ødelagt?

Hvorfor? hvorfor? Vi får ikke svar. I hvert fald får vi ikke et tilfredsstillende svar. Der gives nemlig ikke noget svar. På mange af de ting, vi oplever, kan vi give *et årsag-virkning-svar*, men selv det svar giver os ikke svar på vores *hvorfor?*

Vi kan jo sagtens give et svar på, hvorfor en del af kornhøsten måske hverken bliver til korn eller høst. Det var for koldt og vådt i sommer – afgrøderne har hele tiden været bagefter – og da det i første omgang blev høstvejr, var rapsen og kornet ikke modent. Det blev de så – men så kom der for megen regn – og derfor ser vore marker ud, som de gør. Men *hvorfor?* En rationel forklaring kan vi ikke bruge til ret meget, når det drejer sig om det, der har med vor eksistens, både fysisk og åndeligt, at gøre. Vi har et åbent spørgsmål, som Gud nok lader forblive åbent.

Men: det vigtige er, at i den anden ende af det åbne spørgsmål står Gud og siger: *Mit barn, jeg har ikke glemt dig. Ligesom jeg ikke glemte Job, der ikke fandt mening i lidelsen, glemmer jeg ikke dig. Da Job begyndte at lytte til mig, forsvandt hans klageråb lidt efter lidt, for da fokuserede han ikke på sig selv, men på mig, hans Gud og Skaber. Mit barn, husk: at selv om en mor skulle glemme sit diende barn, så glemmer jeg ikke dig.* Det er godt at vide, at vi er i Herrens hænder, uanset hvad der sker os.

Men det er svært for os – indrømmet – ikke at fokusere på os selv og vor dagligdag. Det er svært ikke at fokusere på de afgrøder, der burde være høstet – for dem er vi jo alle afhængig af – landmanden direkte og vi andre indirekte, for vi skal også leve af det, som jorden

frembringer. - Det er svært at rette vort fokus bort fra det, der optager os allermest og i stedet fokusere på vor himmelske Far, der trods alt har givet os det fornødne til livets ophold – indtil i dag. Og vi har lov til at tro på, at han også vil sørge for os fremover.

Giv os i dag vort daglige brød, beder vi. Det er Gud som vor giver, vi bør fokusere på, og ikke de fornødenheder, vi har brug for – uanset at vi ikke kan klare os foruden.

Som vi hørte det i epistellæsningen, så opfordrer Paulus menigheden i Efesus til ikke at tabe modet over det, som apostlen må lide for deres skyld. Det må også være en opfordring til os om ikke at tabe modet, når regnen ødelægger vore marker, eller når vi selv eller andre oplever modgang, lidelser, uretfærdighed eller er angrebet af den Onde selv, sådan som Job var det.

Hvordan undgår vi så helt at tabe modet? Jo, Paulus taler om, at vi må være rodfæstede og grundfæstede i Kristi kærlighed. Den kærlighed, som vi møder i den Korsfæstede og Opstandne. Den kærlighed giver os mod, giver os kraft, giver os hjælp til at fokusere på vor himmelske Far, sådan at vi også kan bede ham om at hjælpe os gennem de vanskelige perioder – både i vort arbejdsliv og vort personlige liv.

I evangelieteksten hørte vi netop om, at Jesus hjalp en enke gennem en vanskelig periode, der opstod i hendes liv. Hun mistede sin eneste søn, som hun var afhængig af, idet han i samtiden var familiens overhoved og forsørger. Da Jesus kom til landsbyen, fik han medynk med enken, og med et ord gav han hendes søn tilbage til livet og til *hende*. Han spurgte ikke om tro, men han kom til en kvinde i nød – og hjalp hende ud af den midlertidigt, for hendes søn ville jo på et tidspunkt dø igen.

At Jesus kaldte enkens søn tilbage til livet er ét af *hverdagens undere* – godt nok en af de store – som skal hjælpe os med at fokusere på vor Gud og Skaber, vor Herre og Frelser og på Helligånden, som er Guds kraft, der virker i os. *Hverdagens undere* – det er de ting, som Gud gør i vores liv, i vores hverdag. Et under er ikke nødvendigvis et stort mirakel. Eller noget, der strider mod naturens orden. Eller noget, der ikke burde kunne ske – positivt set.

Men hvordan vi opfatter et under hænger nok sammen med hvad og hvem, vi fokuserer på. Er det et ord som f.eks. *selvfølgelighed*, der ligger os nærmest, så opfatter vi let vor hverdag og dens begivenheden som noget, der bare sker. Men det sker jo ikke bare. Det er Gud, der holder os i live. Det er Gud, der velsigner os i vor hverdag, i vort familieliv, blandt vore venner og naboer.

Men intet er en selvfølge – selv om vi godt kan forklare årsag og virkning. Det finder vi ud af i det øjeblik, vi retter fokus fra os selv, vor hverdag og omgivelser til Gud. I hans perspektiv ser vi, at livet er et under. Det er jo et under, at de korn og frø, som vi hvert år lægger i jorden, at de spirer, vokser og bærer frugt. Det er et af *hverdagens undere*, som vi må undres over og sige Gud TAK for.

Og vi finder ud af, at Gud jo har omsorg for os i alle livets situationer. Jesus havde omsorg for enken, der havde mistet sin søn. Den omsorg mærkede hun på en konkret måde, idet hun fik sin søn tilbage. Hendes *hvorfor* blev forhåbentligt afløst af en tak til Gud. I hvert fald blev alle, der så Guds kraft udfolde sig gennem Jesu ord, overvældet af ærefrygt, og de gav sig til at lovprise Ham. De så, at I ham havde Gud besøgt sit folk. De så, at Gud var kommet for at hjælpe sit folk.

Og det er jo Jesu tjeneste for os og iblandt os også i dag. Han er her midt iblandt alle *hvorfor'er*. Han er ikke kommet for at give os et

tilfredsstillende svar, men han er kommet for at befri os fra den byrde, der ligger i at fokusere på ordet *hvorfor*. I stedet vil han, at vi skal få øjnene op for, at han er hos os og midt iblandt med sin nåde og barmhjertighed, kærlighed og frelse. – Hans nåde er ny over os hver morgen. Også i dag. Derfor er de sidste vers fra epistelteksten gode ord, som vi må tage med os – og evt. tygge lidt på, når vi kommer hjem: *"Gud virker gennem os med sin kraft og kan gøre meget mere, end vi beder om eller forstår. Lad os som hans menighed til enhver tid, både nu og i al evighed, give ham ære for, hvad han har gjort muligt gennem Jesus, som er Messias."* Derfor

*Ham takker alle vi med sang
for alt, hvad han har givet,
for hvad han vokse lod i vang,
for ordet og for livet.*

Lovprisning

Ære være Faderen, som har elsket os med en inderlig kærlighed.

Ære være Sønnen, som har udgydt sit dyrebare blod for os.

Ære være Helligånden, som gør dette levende for vore hjerter. Amen.

Sognepræst Lillian Risum, Visby